

Arrest

nr. 239 154 van 29 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DELBROUCK
Maastrichterstraat 99
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 6 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 maart 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 april 2020 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VANDEKERKHOF, die *loco* advocaat L. DELBROUCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Ten aanzien van verzoeker wordt op 6 maart 2020 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Deze beslissing wordt hem op 9 maart 2020 ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

De heer. J., T., geboren te B. op 21.03.1989, onderdaan van Nederland

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten met het oog op een tussenstaatse overbrenging zonder instemming waardoor er geen termijn om het grondgebied te verlaten kan worden toegestaan.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten

Artikel 7, eerste lid, 3°. artikel 44bis en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980 wordt door de Minister voor Volksgezondheid en Sociale Zaken, Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, diefstal, feiten waarvoor hij op 11.09.2019 werd veroordeeld door het Hof van beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 jaar.

Uit het arrest blijkt dat betrokkene betrokken was bij de uitbuiting van 2 professioneel ingerichte cannabisplantages met bijhorende diefstal van elektriciteit. Verdovende middelen houden onmiskenbaar reële gevaren in voor de volksgezondheid en leiden tot maatschappelijke overlast. Beide beklaagden werden evenwel gedreven door een hang naar gemakkelijk geldgewin, daarbij volledig de gevaren van hun handelen voor de gezondheid en de levenskwaliteit van -vaak jonge- druggebruikers negerende.

Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (inbreuk op de wetgeving inzake drugs, diefstal) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande en gelet op gegeven dat betrokkene het voorwerp uitmaakte van een tussenstaatse overbrenging, wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Betrokkene heeft op 26.02.2020 een hoorrecht ingevuld en verklaarde dat hij sinds 2 jaar in België verblijft, dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij geen familie of minderjarige kinderen heeft in België; dat hij een duurzame relatie heeft met O., dat hij niet kan terugkeren naar zijn land omdat hij in België woont. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Bovendien heeft de betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert tegen de bestreden beslissing een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"2.1. De middelen

A. Het eerste en enige middel

A/1 Schending van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1001) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de

Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

8.

De verwerende partij is tekort gekomen aan haar motiveringsplicht (art. 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen en art. 62 vreemdelingenwet). Er is voldaan aan de formele of uitdrukkelijke motiveringsplicht wanneer de juridische en feitelijke overwegingen werden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen in evenredigheid met het gewicht van de genomen beslissing. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht kan enkel worden nagegaan of er werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze correct werden beoordeeld en of er op grond hiervan niet onredelijk tot het besluit werd gekomen.

In de beslissing staat dat het gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt en momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde.

Verwerende partij komt tot dit besluit louter en alleen op basis van één feit, m.n. het arrest van 11.09.2019 uitgesproken door het Hof van Beroep te Antwerpen. In casu blijkt aldus dat de verwerende partij zich bij de beoordeling van het veiligheidsrisico uitsluitend heeft gesteund op het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 11.09.2019. Er blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet of zij rekening heeft gehouden met andere elementen o décharge.

De feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen d.d. 11.09.2019 dateren van vóór 2015.

Verzoeker werkt sedert mei 2017 als werkvoorbereider bouw bij A. BV, een bouwonderneming gespecialiseerd in bedrijfshallen, kantoren, ... Verzoeker heeft bijgevolg een vast inkomen. Er is aldus geen ernstig en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde daar verzoeker niet meer gedreven wordt door een hang naar gemakkelijk geldgewin. Verzoeker heeft bovendien schuldinzicht en heeft zich bovendien nooit aan zijn straf trachten te onttrekken.

Nu uit het voormelde arrest van 11.09.2019 blijkt tevens dat verzoeker in België geen enkele veroordeling tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis van het Strafwetboek heeft opgelopen, dient te worden besloten dat de verwerende partij onbehoedzaam te werk is gegaan en niet met de gepaste zorgvuldigheid is nagegaan of er ook elementen waren die in het voordeel van verzoeker spraken.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met deze elementen à décharge en dient te worden besloten dat de verwerende partij onbehoedzaam te werk is gegaan en niet met de gepaste zorgvuldigheid is nagegaan of er ook elementen waren die in het voordeel van verzoeker spraken..

In die zin is er sprake van een schending van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker heeft bovendien uitdrukkelijk redenen aangegeven die hem belemmeren om terug te keren naar Nederland. Zo heeft hij een duurzame relatie met zijn partner, mevr. O. P. waar verwerende partij echter geen rekening mee heeft gehouden in haar beslissing.

Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden. In die zin is er sprake van een schending van de motiveringsplicht.

9.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Minstens had verwerende partij kunnen nagaan of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker heeft in de vragenlijst van 26.02.2020 aangegeven dat hij een duurzame relatie heeft met mevr. O. P.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing hieromtrent enkel het volgende:

"(...) dat hij een duurzame relatie heeft met O., (...)"

Hieruit blijkt dat verwerende partij op de hoogte is van verzoekers relatie met mevr. O. P. Uit de motieven die betrekking hebben op het bevel om het grondgebied te verlaten kan echter niet worden afgeleid dat verwerende partij met deze specifieke omstandigheden rekening heeft gehouden. Verwerende partij heeft geen zorgvuldig onderzoek verricht naar het gezinsleven van verzoeker.

10.

Verder is er sprake van een schending van het proportionaliteitsbeginsel doordat verwerende partij geen proportionaliteitsafweging maakt in haar bestreden beslissing. Er dient namelijk ook - rekening houdend met de gevestigde rechtspraak - een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De fair balance '-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

In feite vermeldt de beslissing als motief feiten aangaande drugs en diefstal, feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen d.d. 11.09.2019. De beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de elementen à décharge die ruimschoots in het dossier aanwezig zijn.

Zo houdt de beslissing geen rekening met de specifieke omstandigheden van verzoeker.

De feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen d.d. 11.09.2019 dateren van vóór 2015.

Verzoeker werkt sedert mei 2017 als werkvoorbereider bouw bij A. BV, een bouwonderneming gespecialiseerd in bedrijfshallen, kantoren, ... Verzoeker heeft bijgevolg een vast inkomen. Er is aldus geen ernstig en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde daar verzoeker niet meer gedreven wordt door een hang naar gemakkelijk geldgewin. Verzoeker heeft bovendien schuldinzicht en heeft zich bovendien nooit aan zijn straf trachten te onttrekken.

Uit het voormelde arrest van 11.09.2019 blijkt tevens dat verzoeker in België geen enkele veroordeling tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis van het Strafwetboek heeft opgelopen.

Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook zeer ernstig en buiten proportie, ook rekening houdend met de reeds aangehaalde elementen van werk, familieleven in België en duurzame relatie met mevr. P.

Op zich volstaat het hierbij niet te verwijzen naar het verleden van verzoeker, daar de wet bepaalt dat rekening wordt gehouden met 'alle' omstandigheden van elke geval. Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker aangeduid te worden waarom het bevel wordt opgelegd. Zo kan louter op basis van het verleden van verzoeker niet worden besloten dat hij vandaag een gevaar voor de nationale veiligheid vormt.

Temeer daar verwerende partij zelf aangeeft in haar beslissing dat verzoeker zin in 2014 tot de feiten van drugs en diefstal heeft laten verleiden uit geldgewin en dat verzoeker sedert mei 2017 een vaste arbeidsbetrekking heeft bij A. BV als werkvoorbereider bouw wat in feite inhoudt dat de dreiging onwaarschijnlijk is.

Verder is er geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker reeds geruime tijd zijn focus gelegd heeft op zijn gezins- en familieleven.

11.

De beslissing kan verder enkel genomen worden als wordt aangetoond dat verzoeker een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

De bestreden beslissing motiveert op geen enkele wijze over het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde.

In de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde' hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. Biz I 5257, § 66). In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Uit deze interpretatie blijkt een veroordeling wegens feiten welke dateren van vóór 2015 op zich niet volstaat om het bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden.

Het Hof van Justitie interpreteert dit actueel karakter van de bedreiging dus in de regel in de zin dat moet worden vastgesteld dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. (RvV arrest nr. 165 107 van 31 maart 2016, [R.R.] t. Belgische Staat).

Verwerende partij beschikt over een zekere appreciatievrijheid en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent een marginale toetsing uit en stelt zijn beoordeling van de feiten niet in de plaats. Maar de Raad is wel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

In cosu worden als feitelijke argumenten het arrest van 11.09.2019 vermeld.

Verzoeker stelt dat de overheid op basis van deze feitelijke gegevens niet kon besluiten dat hij een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. Bovendien werkt verzoeker sedert mei 2017 vast bij A. BV als werkvoorbereider bouw wat in feite inhoudt dat de dreiging onwaarschijnlijk is. Er is geen enkele aanwijzing in het gedrag van verzoeker waaruit een actueel gevaar blijkt. Integendeel, zelfs verweerder haalt aan dat verzoeker zich liet verleiden tot de feiten van drugs door een hang naar gemakkelijk geldgewin. Verzoeker heeft echter sedert mei 2017 een vast inkomen en bijgevolg geen nood meer aan gemakkelijk geldgewin.

De beslissing schendt op deze punten de vermelde wettelijke bepalingen.

De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel.

12.

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM stelt verzoeker het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. /Finland, §150).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83). Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in die zin.

In het kader van artikel 8 EVRM had verzoeker opgeworpen dat hij een duurzame relatie heeft met mevr. O. P. (stuk 2) Verzoeker brengt tevens diverse foto's bij waaruit blijkt dat hij een relatie heeft met mevr. P.

Verwerende partij had moeten nagaan of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker heeft in de vragenlijst van 26.02.2020 aangegeven dat hij een duurzame relatie heeft met mevr. O. P.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing hieromtrent enkel het volgende:

"(...) dat hij een duurzame relatie heeft met O., (...)"

Hieruit blijkt dat verwerende partij op de hoogte is van verzoekers relatie met mevr. O. P. Uit de motieven die betrekking hebben op het bevel om het grondgebied te verlaten kan echter niet worden afgeleid dat verwerende partij met deze specifieke omstandigheden rekening heeft gehouden. Verwerende partij heeft geen zorgvuldig onderzoek verricht naar het gezinsleven van verzoeker.

Minstens had verweerder moeten weten dat verzoeker zou worden geconfronteerd met onoverkomelijke hinderpalen en die verhinderen dat het gezins- en privéleven in Nederland normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Om die redenen had verweerder het gezinsleven van verzoeker samen met mevr. P. in België dienen te handhaven.

Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling.

Uit de motivering van de bestreden beslissing d.d. 06.03.2020 blijkt niet dat dergelijke afweging is gebeurd. Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden wordt om deze reden geschonden door de bestreden beslissing.

Dat er in casu wel degelijk sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM, hoeft niet in vraag te worden gesteld. Verzoeker is verregaand geïntegreerd binnen de lokale gemeenschap van zijn verblijfplaats in Lommel.

Verweerder had (cfr. artikel 8, eerste lid van het EVRM) een billijke afweging dienen te doen en rekening dienen te houden met de elementen die in het administratief dossier aanwezig waren. Verzoeker beschikt enkel in België over een netwerk, met name zijn vriendin en vrienden. In Nederland zal verzoeker nergens terecht kunnen.

Het eerste en enige middel is aldus gegrond."

2.2.1. In de mate verzoeker de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, volstaat het vast te stellen dat verzoeker wel degelijk de motieven van de bestreden beslissing kent, nu hij deze aanhaalt en tracht te weerleggen. Er is dan ook voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.2.2. Verzoeker betwist in eerste instantie dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou vormen en een gevaar zou kunnen betekenen voor de rust van de burgers en voor de openbare orde. Hij betoogt dat de bestreden beslissing gesteund is op slechts een enkel feit, met name het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van 11 september 2019. Er zou geen rekening zijn gehouden met de elementen à décharge. De feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld, zouden dateren van vóór 2015. Verzoeker werkt sedert mei 2017 en heeft een vast inkomen. Hij meent dan ook dat er geen actueel risico meer is. Daarnaast werd geen rekening gehouden met het feit dat hij samenwoont met zijn partner O. Ook blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep dat hij nooit eerder veroordeeld werd tot een criminele straf of tot een straf van meer dan twaalf maanden. Verzoeker meent dat uit het feit dat hij werkt, de kans op recidive onwaarschijnlijk is. Aangezien hij een vast inkomen heeft sedert 2017, zal hij zich immers niet meer laten verleiden tot gemakkelijk geldgewin.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat verzoeker, als burger van de Unie, geen verklaring van inschrijving heeft ingediend en zich aldus bevindt in een situatie

van kort verblijf in België. De bestreden beslissing strekt er niet toe een einde stellen aan een door België vastgesteld recht op verblijf, doch enkel aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De bestreden beslissing is gesteund op de artikelen 44*bis* en 44*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.2.3. Wat betreft het risico voor de openbare orde is de bestreden beslissing inderdaad gesteund op het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van 11 september 2019 waarbij verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs en diefstal. De bestreden beslissing preciseert dat uit dit arrest blijkt dat verzoeker betrokken was bij de uitbating van twee professioneel ingerichte cannabisplantages met bijhorende diefstal van elektriciteit. Er wordt gemotiveerd dat verdovende middelen onmiskenbaar een reëel gevaar voor de volksgezondheid inhouden en tot maatschappelijke overlast leiden. De beide beklaagden werden gedreven door een drang naar gemakkelijk geldgewin, en negeerden daarbij volledig de gevaren van hun handelen voor de gezondheid en de levenskwaliteit van vaak jongere gebruikers.

Waar verzoeker aanvoert dat het *in casu* slechts om een enkel feit zou gaan, merkt de Raad op dat er in het arrest van het Hof van Beroep sprake is van een samenloop van verschillende feiten. Zo ging het niet om één maar om twee cannabisplantages en ging dit ook gepaard met diefstal van elektriciteit. Deze plantages bleken professioneel te zijn opgezet. Het gaat aldus niet om, zoals verzoeker beweert, een geïsoleerde misstap, maar om georganiseerde drughandel. De feiten werden door het Hof van Beroep als ernstig gekwalificeerd en verzoeker werd veroordeeld tot een zware straf. De Raad kan het niet onredelijk achten dat de bestreden beslissing hierin een gevaar voor de openbare orde ziet.

Waar verzoeker aanvoert dat de feiten dateren van 2015 en dat hij reeds sinds 2017 een nieuwe tewerkstelling had zodat hij geen actueel risico zou zijn voor de openbare orde, dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij in de bestreden beslissing wijst op de aard van de feiten, met name de uitbating van twee professionele ingerichte cannabisplantages met bijhorende diefstal van elektriciteit en de impact van deze feiten op de volksgezondheid en de maatschappelijke overlast. Daarenboven blijkt uit de lezing van het arrest van 11 september 2019 dat verzoeker ook in het verleden reeds betrokken was bij hennepcultuur met bijhorende diefstal in de periode van januari 2009 tot 4 juni 2009 waarvoor hij werd veroordeeld in Nederland. Verzoeker werd ook in Duitsland veroordeeld voor strafbare feiten in verband met verdovende middelen. De bestrijding van georganiseerde drugscriminaliteit behoort onmiskenbaar tot het begrip 'openbare orde' (zie in die zin HvJ, 23 november 2010, *Tsakouridis*, C-145/09). *In casu* kan ook niet worden ontkend dat verzoeker een neiging vertoont om zijn gedrag in de toekomst voort te zetten, zodat het motief met betrekking tot het gevaar voor de openbare orde niet onredelijk is (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*; HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*).

2.2.4. Met betrekking tot de banden met België verklaarde verzoeker in de vragenlijst hoorrecht, ingevuld op 26 februari 2020, dat hij sinds twee jaar in België verblijft en een duurzame relatie heeft met O.P. Verzoeker voert aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met deze relatie. De Raad dient evenwel op te merken dat verzoeker niet de minste toelichting verstrekt met betrekking tot de aard en de duur van zijn relatie. Zoals hoger reeds vastgesteld, verblijft verzoeker niet in België op grond van een langdurig recht op verblijf, maar beschikt hij enkel over een recht op vrij verkeer van maximum drie maanden, zoals elke burger van de Unie. Ter terechtzitting gevraagd naar de verblijfsstatus en de nationaliteit van zijn partner O., verklaart de advocate van verzoeker dat het gaat om een Roemeense staatsburger, die eveneens in het kader van een verblijfsrecht van ten hoogste drie maanden in België verblijft. De bestreden beslissing motiveert dat de inbreuk op artikel 8 van het EVRM *in casu* werd genomen ter bescherming van de openbare orde, en derhalve in overeenstemming is met artikel 8.2 van het EVRM. Verzoeker geeft aan het hier niet mee eens te zijn, maar toont hiermee niet aan dat deze belangenafweging niet proportioneel zou zijn.

De Raad dient inderdaad vast te stellen dat de inbreuk op verzoekers gezinsleven bij wet voorzien is en een legitiem doel nastreeft, zoals voorzien door artikel 8.2 van het EVRM. Verzoeker benadrukt weliswaar dat hij een relatie heeft met O.P., doch brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat deze inmenging disproportioneel zou zijn. Verzoeker voert immers geen elementen aan waaruit blijkt dat de relatie enkel kan verdergezet worden in België. Verzoekers partner kan als Unieburger immers ook aanspraak maken op een recht op verblijf in Nederland. Daarenboven kan ook gewezen worden op de geografische nabijheid van Nederland en voert verzoeker geen enkel element aan dat verhindert dat hij zijn relatie verder zou uitbouwen in Nederland.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT